

XXI.

АЛЛЕЯТА.

Чудна ношъ приспа земята морна.
 Свѣтнахъ съ ялмази небесата,
 И зефиръ прохлада животворна
 Лѣйше, сладко шѣпнеше съ листата.

Най сѣдѣхме мълчишкомъ подѣ свода
 Тѣменъ на акацийгѣ зелени,
 И ведно съ заспалата природа,
 Тѣняхме въвъ сладко упоенье.

И мечтаяхме — за щастѣе вѣчно!
 За нощѣ чаровни, дни безбурни...
 И души, въ блаженство безконечно,
 Сливахме ги въвъ мечти лазурни.

И летѣхме въ други миръ тогази,
 Пѣленъ съ нашгѣ блѣнове небесни...
 И живота ний нечувахме подѣ нази
 Какъ гърми съ талазитѣ си бѣсни!

1888.

XXII.

НОЩЪ.

Безсъница, задуха... мисли безъ четъ...
 Излѣзохъ да дѣхнѣ на въздуха нощни.
 Луната златеше заспалиятъ свѣтъ
 Отъ свода, засипанъ съ брилянти раскошни.

Каква тишина величава, света —
 И долу и горѣ! — Какъвъ миръ и радостъ!
 Азъ гълтахъ я съ очи, съ уста и съ душа
 На лѣтната нощъ чародѣйната сладостъ.